СЛАВА УКРАЇНІ — ГЕРОЯМ СЛАВА

ІДЕЯ і ЧИН

Видає Провід ОУН

Рік І. **І. ХІ. 1942.** **№ І.**

"Будь вірний на життя і смерть ідеї Нації і не здайся, хочби проти тебе був цілий світ!"
Дмитро Мирон - Орлик

Дмитро Мирон - Орлик
1911-1942

Друзі Націоналісти!

Дня 25 липня ц. р. біля год. 15-ої на вул. Фундуклеївській (Леніна) в Києві згинув від кулі агента Гестапо Крайовий Провідник ОУН -- сл. п. ДМИТРО МИРОН (Андрій, Роберт, М. Орлик).

Із Комунікату Проводу ОУН

ЗМІСТ

З наших пресових видань

- ІДЕЯ І ЧИН — видає Провід ОУН (ч. 1.)
- ЗА САМОСТІЙНІСТЬ — альманах — 1942.
- ЗА УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ — випуск І. — 1942.
- ВІСНИК УКРАЇНСЬКОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СЛУЖБИ — ч. 1 до 9, 1942
- ЗА САМОСТІЙНУ УКРАЇНУ — видає ОУН на СУЗ ч. 1 до 6, 1942.
- БЮЛЕТЕНЬ — видає ОУН на ЗУЗ, ч. 1 до 10, 1942.
- ПРАПОР МОЛОДІ — видає українська націоналістична молодь на СУЗ, ч. 1. 1942.
- ЮНАК — видає українська націоналістична молодь на ЗУЗ, ч. 1 до 9, 1942.
- ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЛИСТОК — ч. 1 до 3, 1942.

З наших видань 1942 року

- НЕПОВНИЙ ТЕКСТ ПОСТАНОВ II. КОНФ. ОУН.
- П. Коваль: УКРАЇНА якою була, якою є, якою буде ,Київ, (в двох виданнях).
- Арсен Панасенко: РОКИ РЕВОЛЮЦІЇ І ДЕРЖАВНОГО БУДІВНИЦТВА В УКРАЇНІ.
- Переклад II. розділів А. Гітлера: Майн Кампф.
- СВЯТО ЗБРОЇ І СВЯТО ПЕРЕМОГИ (матеріяли).
- П. Дума: ЛИЦЕМ ДО НАРОДУ (проп. вказівки).
- ДМИТРО МИРОН-ОРЛИК — пропам'ятна книжечка.
- Святочні карточки з нагоди: 23. V; 30. VI; 31. VIII; 1. XI.
- ЗА УКРАЇНУ — співаник.

Друзі Революціонери,

Члени Організації Українських Націоналістів!

Член Проводу й Краєвий Провідник Організації Українських Націоналістів Дмитро **Мирон** — Андрій — не живе. Впав від кулі німецького окупанта 25. липня 1942 на вулиці столиці України Києва.

Українська нація втратила одного зі своїх найкращих синів, борця й провідника Української Національної Революції, Того, що словом і чином здійснював ідею державности й соборности. Організація Українських Націоналістів тратить свого пробоєвика ідеї і чину, який виростав у безупинній і впертій боротьбі, стоячи завжди на найтяжчім, найбільш загроженім пості, що виховував і провадив сотні — тисячі членів.

Не зломила Його польська тюрма, не зловило в свої сіті НКВД, впав у боротьбі з німецьким імперіялізмом, жорстоким окупантом України.

Німеччина, що вдавала союзника й „визволителя“ українського народу, не хоче бачити України самостійною і соборною, не хоче, щоб існувала Українська Держава; вона хоче зробити Україну своєю колонією, а український народ невільником.

Одначе нікому не вдалося закувати в кайдани свободолюбивого українського народу. Він завжди боровся, бореться і буде боротися з кожним, хто захоче його поневолити. Український народ здобуде в боротьбі Українську Самостійну Соборну Державу проти волі всіх імперіялізмів, що хочуть загарбати багаті українські землі.

Члени Організації!

Свята кров славної пам'яті Члена Проводу й Краєвого Провідника Дмитра
Мирона-Андрія пролилась не марно. Вона кличе кожного з нас віддати всі
свої сили, стати на найважчому пості нашої боротьби і, так як Він іти без-
страшно в бій за Українську Державу. Його кров і кров усіх тих друзів —
революціонерів, що в боротьбі з німецьким окупантом скропила українську
землю, вічно кликатиме українців усіх земель непохитно йти в бій за неза-
лежне, свобідне життя у власній Державі й вічно нагадуватиме окупантам
України, що вільного козацького українського народу ніхто поневолити не
зміг і не зможе.

Хай німецький окупант тішиться сьогодні успіхом вбивства. Запаморочений „перемогою на всіх фронтах“ не бачить, що своєю безглуздою політикою поневолювання, насильств і мордів веде до своєї катастрофи.

Боротьба, що її зараз провадимо, — це боротьба цілого українського
народу за Українську Державу, за честь нації, за гідність і краще життя лю-
дини. Боротьба тяжка. Програти в ній не сміємо, бо програш — це чергова
смерть народу й упадок нації на довгі десятки років.

Не злякають і не спинять нас у цій боротьбі навіть найбільші жертви.
Великі жертви родять героїчний чин, а чин творить перемогу.

Закликаю Вас непохитно йти шляхом, що ним ішов славної пам'яті
Дмитро **Мирон** — Андрій. Кличу до послідовної боротьби за нашу ідею, за
здійснення заповітів усіх тих друзів-революціонерів, що впали на її шляху.

Українці!

Ставайте всі в ряди нашої боротьби, щоб спільними об'єднаними силами
на розвалі імперіялізмів у союзі з другими поневоленими народами, здобути
перемогу й збудувати Самостійну Соборну Українську Державу. Твердо й зав-
зято йдіть шляхом, що його вказував один із найкращих членів Організації,
Член Проводу ОУН і Краєвий Провідник сл. п. Дмитро **Мирон** — Андрій.

Українська Держава повстане, бо не даром увесь народ складає найтяжчі жертви.

Слава сл. п. Членові Проводу й Краєвому Провідникові ОУН — Дмитрові **Миронові**-Андрієві!

Слава Україні!

Постій, вересень 1942.р.

Максим Рубан
Урядуючий Провідник ОУН.

П. Дума

Герої наших днів

„Здобудеш Українську Державу,
або згинеш у боротьбі за Неї."
Заповіт Є. Коновальця

Їх горда лава з кожним днем зростає . . . Одні безіменні, пропавші без
вісті — тихо зникають у спогадах днів, другі відомі — ще горять полум'я-
ними зорями у свідомості тих, що ще вчора йшли разом з ними.

За гріхи ледачих минулих сторіч, за образливу ганьбу неволі, за нове
вільне життя народу кладуть свої голови Вони — Безсмертні Герої Нації.

Такий бо мусить бути шлях поневоленого народу, який невпинно прямує
до своєї мети...

* * *

На Землях України зайнявся новий вогонь революційної ідеї, що повін-
ню розливається по містах і селах, будить народ і віщує нові дні кривавої
помсти. Плече об плече, в єдиній дружній сім'ї борються і вмирають борці
з усіх Земель Батьківщини — на віки, трудом і кров'ю злютовуючи ідею Со-
борності і Самостійності України.

Немов на фільмі бачимо нову історію національної героїки...

Ось в Миргороді на Полтавщині падає від німецької кулі **Микола**
Лемик-Сеньшин, Заступник Краєвого Провідника ОУН, відомий з про-
тестаційного вбивства більшовицького консула у Львові в 1933 році, засу-
джений поляками на досмертну тюрму.

А оце в Кременчузі кладе свою голову редактор **Петро Щепанський,**
пробоєвий націоналіст-самостійник, відомий діяч на Київщині.

В Житомирі в тюрмі окупанти стріляють Членів Обласного Проводу ОУН
Василя Хому і Миколу Кравса, а на вулиці міста гине від кулі
Обласний Провідник **Роман Марчак.**

В Кривому Розі падає жінка-революціонер **Ганна Маковеєць** і від-
дає своє життя за Україну може один з найбільш визначних останньо діячів
самостійників інж. **Сергій Шерстюк.**

На Волині гинуть **Гриць Максим'юк-Кайдаш, Осип Бродич**
і другі, а на сонячному півдні України в Джанкой на Криму вмирають смертю
героїв **Любан Михайло, Бардахівський і Ванкович.**

В Києві розстрілюють **Василя Щирбу, Сандецького** і других,
а оце громом вдаряє вістка про смерть на вулиці Столиці Члена Проводу
ОУН **Дмитра Мирона - Орлика.**

До цих кривавих картин долучаються не менш геройчні сторінки рево-
люційної боротьби і смерті наших Друзів, що віддали своє життя по німець-
ких тюрмах і концтаборах. Ось Вони:

Проф. **Андрій Марченко** — визначна постать Волині, поет-рево-
люціонер, автор відомих націоналістичних пісень;

Мгр. **Дмитро Яців** — відомий кооператор і громадський діяч;

Др. **Олекса Бандера** і **Василь Бандера** — рідні брати
Провідника Організації;

Юліян Петречко — один з передових провідників українського
робітничого світу;

Іван Равлик — визначний провідний член ОУН і видатна постать
української революції.

А дальше лава за лавою проходять відомі і невідомі Борці, члени і не
члени Організації, визначні націоналісти — революціонери, поети, письменни-
ки, громадські діячі, сірі вояки нашого визвольного фронту боротьби, що
в ім'я перемоги Ідеї України віддали своє життя.

Та на цьому не кінець. Бо ось дійшла до нас вістка, що знана поетка
і одна з визначних індивідуальностей наших днів **Олена Теліга** разом
з чоловіком розстріляні в Києві. Також знаємо, що в концтаборі в Аушвіц
догоряють десятки визначних українських громадян-націоналістів, а по тюр-
мах Кракова, Львова, Рівного, Києва і других міст караються сотні українців.

А до цього всього голодна смерть вже викосила тисячі, полон і каторжні табори праці сотні тисяч, а останньо фронт забирає нові, вже невідомі жертви.

Що діється з нашими земляками по більшовицькому боці — не трудно догадатись... Дикий терор конаючого сатрапа.

Болем наливаються наші серця, здригається душа народу, бо тяжкі і великі це втрати...

* * *

А тимчасом гряде доба середньовічних пристрастей, безоглядного винищування слабих і немічних; воєнна хуртовина шаліє безпосередньо над нашими головами. В Україні обидві ворожі сили створюють нам щораз то нові фронти боротьби за бути чи не бути українському народові на тих землях.

І коли ще є сьогодні земляки, що за більшовицькими обіцянками не бачать справжніх намірів Москви, або не хочуть бачити вже неприхованих планів Берліна, свідомо відвертаючись від геройчного всеукраїнського визвольного фронту, — то може братня кров поляглих Героїв відозветься у них гірким палаючим соромом, розбудить у них віру і поверне їх до солідарної всенаціональної єдности в сьогоднішній боротьбі.

Боротьба завжди породжує в здоровому народі чергову когорту героїв, а кров поляглих сталить земляків і закликає нових борців до геройчного змагання.

Сьогодні ввесь світ кривавиться в воєнній борні, всі життєздатні народи кров'ю боронять своїх прав і кров'ю здобувають та закріплюють свою кращу долю. І наша затяжна визвольно-революційна боротьба сьогодні неминуча.

Бо тільки те, що тепер оборонимо перед наїздниками — хочби за ціну крові найкращих з народу, — буде твердою основою нашого майбутнього.

Бо тільки те, що тепер вирвемо зі зубів чужинців і включимо в єдину соборну спільноту дасть нам міцний козир до перемоги.

Бо тільки безперервна праця над всенаціональним об'єднанням цілого народу навколо Ідеї України і єдиного Проводу — буде запорукою Вільної Держави.

Тим то не сліз нам сьогодні потрібно, не трагічного зітхання над пам'яттю поляглих Героїв, а їхнього владарського бажання довести нашу визвольну боротьбу до переможного кінця і їхнього геройчного чину.

Бо Ті, що впали, йшли до боротьби в повній свідомості великого трагізму наших днів; Вони бачили, що рішається доля України на сторіччя.

У боротьбі Вони творили одиноку запоруку життя і волі народу — власну, незалежну силу, а кров'ю своєю злютовували її основи.

Вони вірили, що Україна буде вільною, незалежною державою і цю віру залишили нам. Для себе Вони не хотіли нічого, бо все, що мали, віддали для святої Ідеї.

Хай же пам'ять про Них вічно живе в народі, а щире признання буде заплатою за Їх труд.

Хай довершене Діло, що його Вони вели, буде символом єдности Їхньої і нашої праці.

Хай на мученичу Їхню смерть поклянуться всі ті, що як і Вони хочуть добра для України і хай не забувають про непомщену кров.

А недалекий вже час, коли ввесь нарід грандіозною силою мільйонів піде до революційного змагання і на фундаменті крові поляглих Героїв і власних зусиль побудує Самостійну Соборну Українську Державу.

„В урочистих законодавчих актах у війні і повстаннях за волю, наш народ виявив міцно свою непохитну волю жити незалежним життям. Боротьба нашого народу за це не припиняється і не припиниться ніколи! Нехай вона буде і уперта і нехай вона бере нові і нові жертви, але Незалежна Україна, — хоче чи не хоче того Европа, — таки буде!"

Симон Петлюра

Політичні Постанови Другої Конференції ОУН

(Неповний текст)

Вступ

Свою революційну боротьбу за Українську Державу ми тісно пов'язуємо з визвольною боротьбою, яку вели в Україні БУД, СВУ, Хвильовісти, УВО. У своїй сучасній боротьбі стоїмо на засадах, на яких був оснований акт 30. червня 1941 р., вважаючи його історично правним, революційним та політичною маніфестацією волі всього Українського Народу жити власним державним життям.

* * *

1. Сучасна імперіялістична війна, яка веде до загального виснаження, великих революційних потрясень і перемін, ставить Український Нарід і нас, як організатора і керівника його визвольних змагань, перед завданням остаточної вирішальної боротьби за Українську Державу.

2. В сучасній складній і мінливій міжнародній ситуації ми як і завжди проводимо далекосяжну політику, яка передбачає різні можливості закінчення війни. Одначе враховуємо і близьку можливість збройної боротьби за Українську Державність в слушний час (розбиття Москви, загальне виснаження, зовнішнє і внутрішнє потрясення Німеччини). Тому, щоб енергія народу не вилилась в партизанщину, але оформилась в широкий всенародній рух, який забезпечить повну перемогу, — ми вже тепер планово організовуємо і мобілізовуємо сили на всіх ділянках.

3. Свою міжнародню політику ми будуємо:

а) на творенні і розбудові власних революційно-політичних і військових сил;

б) на самостійницькій, ні від кого незалежній всеукраїнській політиці революційної боротьби;

в) на використанні всіх можливостей і сил, що сприятимуть повстанні Української Держави. Зокрема на створенні широкого фронту боротьби поневолених народів Сходу і Заходу Европи;

г) на політиці вилучення другорядних фронтів і на розгортанні боротьби тільки на головних, вирішальних фронтах. При чому ми в теперішній момент вважаємо нашим головним фронтом — фронт боротьби з московським імперіялізмом під якою маскою він не виступав би (білогвардійщини, керенщини, більшовизму, слов'янофільства — чи їм подібних);

д) московсько-большовицькій міжнародній концепції — інтернаціоналу, і німецькій концепції т. зв. „Нової Европи'' ми протиставляємо міжнародню концепцію справедливої національно-політично-господарської перебудови Европи на засаді вільних національних держав під гаслом — „Свобода народам і людині!'';

е) Ми наголошуємо на ідеї Самостійної Соборної Української Держави, яка є життєвою необхідністю і відвічним стремлінням Української Нації, вважаючи, що тільки справедлива розв'язка українського питання може зрівноважити сили Сходу Европи і зумовити вільне життя народів поневолених Москвою.

4. У своїй визвольчій революційній боротьбі ми беремо в основу сукупність Українських Земель.

5. Формуючи українську політичну думку та борючись за національний зміст суспільного життя ми беремо до уваги істотні потреби Українського Народу, та географічне і політичне положення України в світі, особливості історії України, а головне особливості розвитку українського життя за останні десятиріччя.

Ми вважаємо рішуче непридатними для нового українського життя системи капіталістичну, комуністичну, та тоталітарну націонал-соціялістичну, бо Українська Держава, яка має вирости з питомо українських прагнень у формі

української націократії (панування нації на своїй землі), є прогресивнішою за всі інші системи. Свою історичну місію на Сході Европи Україна виконає, взявши на увагу всі конкретні особливості її минулого і сучасного, зсинтезувавши все природньо-прогресивне на що спромоглися українці в минулому.

6. Визнаємо національно-революційний шлях боротьби єдино-правильним. Вважаємо, що перемога залежатиме тільки від мобілізації і розбудови власних революційних сил всього народу, об'єднаних під одним, революційно-політичним проводом ОУН. Тому ми рішуче поборюємо орієнтацію лише на міжнародню конюнктуру, на пасивне вичікування і творення фахових кадрів у чужих державних системах — як демобілізуючу і шкідливу для Української Визвольної Боротьби.

7. В процесі боротьби за Українську Державу ми вважаємо найближчим і найважливішим завданням — творити з нашої організації міцну всеохоплюючу революційно-політичну організацію провідного активу з усіх верств, оперту на всіх шарах народу, яка охоплювала б всі Українські Землі.

8. На Осередніх і Східніх Українських Землях ми свою революційно-політичну роботу скеровуємо на:

а) організування провідного активу, як керівної всеукраїнської політично-творчої сили;

б) творення організаційної сітки, що провадитиме політичну боротьбу на всіх ділянках;

в) політичне вироблення керівних кадрів;

г) політичне активізування всіх здорових сил міста і села;

д) опанування виховання молоді;

е) організацію і активізацію жіноцтва;

є) прищеплення народові віри у власні сили і перемогу;

ж) прищеплення націоналістичної ідеї відповідно до теперішнього духового розвитку даних теренів і на поглиблення соборницького поєднання творчих сил Осередніх і Східньо-Українських Земель та Західньо-Українських Земель;

з) опанування міст, промислових центрів, особливо робітничого елементу своєю пропагандою і агітацією, політичною боротьбою, суспільними акціями, й організаційною працею;

и) опанування зверху і знизу осередків суспільного, господарського, адміністративного, професійного, транспортного, культурно-освітнього та релігійного питання, звертаючи головну увагу на найбільш важливі осередки з погляду стратегічно-політичного або загрожені наступом чужинців, зокрема москалів.

9. На Західньо-Українських Землях ми головну увагу звертаємо:

а) на розбудову революційно-політичних сил і політичне вироблення кадрів;

б) на піднесення політичної активізації мас, шляхом розгортання боротьби за Українську Державність та зацікавлення справами Осередніх і Східніх Українських Земель, зокрема боротьбою там з внутрішніми агентурними фронтами.

10. На терені Закарпаття ми ведемо політичну революційну боротьбу проти безпосереднього займанця, проти всяких вислужників (угрорусів, москвофілів і т. д.), та проти германофільства. Ми виробляємо там зрозуміння, що доля Закарпаття залежатиме від долі Києва, прагнемо вкорінити в народі ідею соборництва і виховати серед мас почуття цілості Українських Земель та зокрема ваги Осередніх та Східніх Українських Земель. Ми змагаємося за піднесення політичної активности народу та вироблення відпорности чужим впливам на всіх ділянках життя Закарпаття.

11. На підрумунських українських теренах ми боремося проти безпосереднього окупанта та проти всяких його прислужників. Також тут, як і на Закарпатті, ми прищеплюємо український світогляд та виховуємо стремління до соборности і власної держави.

12. Притягаємо до праці всі здорові, державно-творчі кола української еміграції, використовуючи її пропагандивну діяльність, зв'язки серед чужинців, можливості виховання фахових кадрів і культурних сил. Роботу з еміграцією ми тісно пов'язуємо з єднанням з рідними землями та з політичною боротьбою за Українську Державність.

13. Ми стоїмо за використанням всіх легальних можливостей з метою ор-

ганізації і суспільно-політичної активізації народу, творення власних сил і пропаганди своєї ідеї. У всій громадській діяльності ми звертаємо головну увагу на боротьбу за маси за опанування головних ділянок, за вироблення фахових кадрів, за національну солідарність, соціяльну справедливість, громадську зорганізованість і самодіяльність.

14 Одним з найголовніших завдань, зокрема на Осередніх і Східніх Українських Землях вважаємо виховання молоді в націоналістичному дусі, бо молодь — свіжі кадри революційного активу.

15. Ми стоїмо на становищі, що українське жіноцтво є рівноправним і рівновартісним чинником Української Нації і у національно-революційній боротьбі. Тому ми звертаємо увагу на організацію і суспільно-політичну активізацію українського жіноцтва, на його підготовлення не лише до технічної роботи, але й до ширшої суспільно-політичної, революційної, виховної, громадської і пропагандивної праці, щоб виховати новий тип української жінки-громадянки-революціонерки і матері борців за Україну.

16. У соціяльній ділянці ведемо боротьбу за інтереси широких працюючих мас села і міста, нерозривно пов'язуючи розв'язання всіх наболілих суспільних, матеріяльних, культурних і т. п. потреб народу з розв'язкою національного питання з цілою боротьбою Українського Народу.

17. Вважаємо, що т. зв. німецька земельна реформа в Україні — це тільки політично-господарський маневр загарбника. Його мета — закріпити свою владу шляхом створення видимості визволення і відвернути Український Нарід від боротьби за свою владу. Німецька земельна реформа цілком не відповідає інтересам українського селянства і народу через свою експлуататорську суть. Її практична мета — витиснути якнайбільше хліба і робочої сили з України.

18. У господарській політиці ведемо боротьбу проти експлуатації, та чужинецького контролю, проти всіх імперіялістичних господарських систем, капіталістичної, московсько-комуністичної, тоталітарної націонал-соціялістичної. Творимо власні форми господарського життя, які дадуть повні можливості для розвитку суспільної і приватної ініціятиви, для побудування кооперації різних форм і промислово-торговельних спілок. Наша господарська політика передбачає повне опанування українським елементом промисловості, торговлі, транспорту, міст. Боремося за широкий промисловий та технічний розвиток України, за цілковиту господарську незалежність України.

19. В релігійній політиці не зв'язуємося ні з яким релігійним культом. Стоїмо за використання всіх форм релігійного життя для активізування і опанування мас. Боремося за оздоровлення церковного життя, за спрямування його на рейки української національної свідомості і суспільно-політичної боротьби. Поборюємо всякі чужинецькі, москвофільські опортуністичні впливи на церковне життя. Поборюємо всяке нездорове сектянство й релігійні чвари, що відвертають увагу народу від головної справи боротьби за Українську Державність.

Ми є за Українську Національну Автокефальну Церкву з патріархатом у Києві і за повний розрив із Москвою.

20. Боремося за повний розвиток української культури, за її національний зміст, за повну духову незалежність її від московсько-большовицького світу і від світу німецького. Стоїмо за опанування і вироблення здорових шарів українського вчительства всіх ступнів, за вироблення молоді у національно-державницькому дусі, за надання всім формам шкільництва національно-державницького змісту.

21. Критику німецької політично-господарської системи ведемо шляхом роз'яснювальної пропаганди серед мас, боротьби з вислужниками і опортуністами, стимулювання національної солідарности на всіх ділянках життя.

22. Ворожо наставляючи народ до всякого окупанта-загарбника, ми поборюємо усякі ледачі сподіванки на чужу допомогу і ласку і виховуємо всенародне прагнення вибороти Самостійність і Соборність України. Всякі сповидні майбутні уступки культурні, господарські, адміністративні чи автономічні, як також усякі політичні комбінації німців у справі України під натиском внутрішньо-політичних сил і зовнішніх подій, вважаємо тактично-політичним маневром, щоб витворити омані сподівання, і використати опортуністичні елементи для своєї імперіялістично-колоніяльної політики і відвернути увагу

Українського Народу від боротьби за повну політичну й господарську незалежність України.

23. На тактику в нашій роботі й боротьбі не сміє впливати настрій хвилі, індивідуальний темперамент, наставлення мас в поодиноких теренах чи ще якась інша чуттева реакція. Наша тактика неповинна також плентатись у хвості та допускати випередити себе стихійним виступам мас або московсько-більшовицькій та іншій роботі. Наша тактика повинна ввесь час бути ініціятивною та органічно випливати з генеральної лінії Організації.

24. На Осередніх та Східніх Українських Землях критику колоніяльної політики поєднуємо з боротьбою проти московсько-більшовицьких впливів, проти пропаганди партизанщини, санкціонованих московським імперіялізмом.

25. Ставлення до москалів. Ми поборюємо політичний і культурний актив і всі форми політичного й культурного москвофільства, як знаряддя московського імперіялізму, невтралізуючи пасивну московську масу.

26. Ставлення до поляків. Стоїмо за злагіднення польсько-українських відносин в сучасний момент міжнародньої ситуації і війни на платформі самостійних держав і визнання та шанування права Українського Народу до Західньо-Українських Земель. Одночасно продовжуємо боротьбу проти шовіністичних настроїв поляків та апетитів що до Західньо-Українських Земель, проти антиукраїнських інтриг та спроб поляків опанувати важливі ділянки господарсько-адміністративного апарату Західньо-Українських Земель, коштом відсторонення українців.

27. Не звіжаючи на негативне відношення до жидів як знаряддя московсько-більшовицького імперіялізму вважаємо за недоцільне в сучасний момент міжнародньої ситуації брати участь в протижидівській акції, щоб не стати сліпим знаряддям у чужих руках і не відвернути уваги мас від головних ворогів.

28. З іншими національними меншинами вважаємо за потрібне нав'язати дружні відносини і співпрацю на грунті самостійних національних держав та сильного фронту поневолених народів.

29. Боремося проти всяких форм партійництва, отаманії та відкопування старих віджилих політичних угруповань. Рішуче виступаємо проти штучного насадження чужинцями агентурних політичних груп.

Дмитро Мирон-Орлик

Наші завдання

Українська Націоналістична Революція на тлі нової імперіялістичної війни.

Україна знаходиться в пекельному млині нової імперіялістичної війни. Оце прийшло до зудару, немов до боксерського дужання, імперіялістичних сил і інтересів.

Де ж знайшлася Українська Націоналістична Революція на перехрестю зудару воюючих імперіялізмів, між молотом і ковадлом двох світів? Який її дальший розвиток? Які можливості й шляхи? Які народжуються нові завдання й перспективи? Чи Українська Націоналістична Революція переходить у нову фазу?

Значення Української Націоналістичної Революції є **переломове, епохальне й універсальне.** Українська Революція знайшлася в свому зворотному пункті. Що ж далі? Політично наступив зудар імперіялістичних потуг і зміна світово-політичного укладу сил, немов у часах наполеонських війн.

Ворушаться усі континенти, бо не тільки Европа, також Азія, Африка і Америка. В наслідок війни наступлять глибокі революційні зміни національно-політичного, суспільного, господарського й культурно-цивілізаційного порядку.

Де місце й який зміст Української Націоналістичної Революції?

Наше завдання — зберегти власну **підметовість** між вогнями воюючих імперіялізмів і між двома воюючими світами. Бути собою й знайти себе, творити власні сили, їх зберігати, розбудовувати й поглиблювати власний зміст і не попадати в крайності; ані кволих передчасних виливів, ані нової штучно насадженої скоропадщини.

Наше завдання — опанувати ідейно, політично й організаційно хаос і запліднити пустку по батієвій навалі московсько-більшовицьких орд. Нав'язувати до того розвоєвого процесу, що його пройшла Україна після 1917 р. на всіх фронтах боротьби й на всіх ділянках, а зокрема в боротьбі з московсько-більшовицьким світом.

Розвивати й поглиблювати далі **національний, політично-самостійницький, суспільний й духово-ідеологічний зміст** і кристалізацію Української Націоналістичної Революції, що мусить щораз більше **усуспільнюватися,** органічно вростати в усі ділянки національно-суспільного життя, немов кров, повітря й пожива.

З одного боку треба дати глибину й далекі перспективи, велич і розмах великого підйому й пориву, а з другого боку — тіло й кров та уземнення громам і блискавицям наших ідейних поривів, зв'язувати ідею й нашу боротьбу з життєвими, суспільними, господарськими, актуально-політичними і культурно-виховними питаннями.

Ставити працю на дальшу мету, мати перед собою далекосяжні перспективи, але одночасно використовувати всі можливості, що є вимогою переходового часу, щоб перетримати, заховати й розбудувати власні політичні сили. Головне, перетворити власні сили й виграватй всі можливості, щоб не держатися клямки до чужих передпокоїв, немов сліпий плота.

Вимогою політичної, а також і військової стратегії є — спрямувати увагу на головні вирішні справи, на головні стратегічні терени й сили, щоб не розпорошувати й не витрачати передчасно сил. Нам треба вести власну зовнішньо-політичну політику оперту на власних силах і творити **всеукраїнську політичну силу, яка була б здібна знайти власне рішення й вигравати власні сили.** У внутрішній українській дійсності треба знайти розумне й політично доцільне узгіднення між засадничими завданнями боротьби й праці на довшу мету та практичними вимогами переходового часу, щоб використати з **тактичних** причин залежно від політичної ситуації укладу сил і потреб всі легальні можливості, щоб зберегти і розбудувати наші сили й захистити інтереси українського народу.

Треба вміти погодити тактичні успіхи чи хвилеві невдачі з генеральною лінією нашої політичної стратегії і концепції, немов на фронті. Важне — мати достатньо сил, щоб **виграти головну вирішну битву й здобути перемогу.**

Нашим головним ворогом і головним фронтом боротьби залишається й надалі московський імперіялізм усіх видів і боротьба з усякого роду москвофільством.

Наше головне зовнішньо-політичне завдання — формувати фронт поневолених Москвою народів за справедливу політичну й господарську перебудову Сходу Европи на національному принципі, самостійності та взаємопомочі вільних держав між Балтиком, Чорним морем а Каспієм.

У внутрішньо-українській дійсності треба вміти організувати боротьбу за **Самостійність і Соборність,** треба вміти опанувати й опертися на самостійницько-революційному активі, щоб не стати знаряддям нових московських і комінтернівських планів чи інших, побудованих на чуттєвій реакції, виявів. При тому — не дати себе зіпхати з поверхні життя й зліквідувати, як політичний чинник.

Для поглиблення й усуспільнення революції не вистачає пробоєвих кадрів; для перемоги треба мозку-штабу революції, треба індивідуальностей і старшини. Тому треба приєднувати й формувати інтелектуальну еліту й ідейний фаховий елемент. Треба звернути головну увагу на робітничий актив, молодь, ідейну інтелігенцію і селянський актив.

Головне завдання Української Націоналістичної Революції — є розбудувати й **опанувати ідейно, політично й організаційно головні стратегічні осередки, ключові пункти й керівні** суспільно-по-

літичні сили на О і СУЗ, **опанувати робітництво, здобути молодь, творити єдину всеукраїнську політичну Організацію,** дати здоровий добір **провідного активу** й індивідуальностей, та **формувати одну політичну національно-державницьку думку і світогляд.**

Праця повинна йти в трьох головних напрямках:

1) а) внутрішньо-організаційна, вишкільна й пропагандивна та в напрямі поглиблення змісту праці;

б) закріпити впливи серед мас і витворити постійну співзвучність між організацією і народом та потребами життя.

2) Розбудувати громадську самодіяльність, самоорганізацію, почуття власної підметовості й віри у власні сили й остаточну перемогу, щоб вирвати людей із хвилевої депресії.

3) Спрямувати людей різних установ і ділянок суспільного й державного апарату, щоб захищати інтереси українського народу, зберегти сили, їх розбудувати й випирати чужо-національний елемент.

Треба звернути увагу й пам'ятати про те, що є припливи й відпливи революційного посилення. Тому ані не можна піддаватися чуттєвим реакціям і настроям хвилі, ані не вільно перетягати струни.

Треба людям поставити перед очі нові великі завдання, немов огненні стовпи, за якими вони підуть до обітованої землі крізь пустиню та довгу затяжну й важку мандрівку.

(Передрук із альманаху „За Самостійність" — 1942 рік.)

Воля Народам - Воля Людині!

ВІДОЗВА

ДО ПРИГНОБЛЕНИХ НАРОДІВ СХОДУ

Пригноблені Народи Сходу Европи!

Білоруси, молдавани, литовці, латвійці, естонці, поляки, народи Кавказу і Середньої Азії!

Наша земля, наші багатства, наші народи стали об'єктом жорстокої і нечуваної боротьби московського і німецького імперіялізмів. Іде боротьба чиє ярмо з них лишиться на нашій шиї, хто буде панувати над нами, панувати безроздільно і безпощадно.

Здійснюючи свою мрію перетворення народів Сходу в невільників-рабів московські і німецькі імперіялісти хочуть розв'язати східне питання без нашої участі, ніби нас, як політичної сили, зовсім немає на світі.

Народи Сходу Европи, Кавказу і Середньої Азії!

Наша доля в наших руках. Нас сто міліонів, наша спільна територія і багатства більші за багатства і територію імперіялістичних хижаків, наша спільна сила більша за німецьку, більша за московську.

Бракує нам одного — **єдности-координації дій!**

Бракує нам спілки, але спілки справжньої, спілки, як рівних народів з рівними, спілки, яка б гарантувала самостійність і незалежність наших народів і оборону їх перед спільним ворогом.

Народи Сходу Европи і Середньої Азії!

Українська Нація, як найбільша, наймогутніша на Сході Европи, запевнює і гарантує всім народам рівність і справедливість, бо й сама доволі зазнала кривд і приниження в історії. Українська Нація високо цінить волю і знає її ціну для кожного народу.

Український Нарід знесилений 23-х річним пануванням червоної Москви, але не вбитий, він міцно тримає прапор боротьби за свою самостійність, за свою державність, за розріст Української Нації, він твердо і впевнено іде по шляху боротьби проти московської і німецької деспотії, що нищать не

лише волю народів, але й людини. Український Нарід твердо вірить, що під прапором Організації Українських Націоналістів керованої Степаном Бандерою він переможе.

Український Нарід знає, що однакова доля нависла над народами Сходу Европи, Кавказу і Середньої Азії, тому закликає всі пригноблені народи стати на шлях боротьби за свою волю, державність і незалежність, але стати спільно, бо боротьба тяжка і непосильна для невеликих народів, бо без визволення всіх пригноблених народів, аж до найменшого не може бути справжнього ладу і спокою в Европі.

Український Нарід закликає всі пригноблені народи Европи до координації дій, до нав'язання тісних зв'язків і співпраці націоналістично-державницьких організацій у боротьбі за визволення, щоб не угаяти дорогого часу і щоб не стати ще раз сліпим знаряддям того чи другого поневолювача і не перешкодити іншим народам у боротьбі за своє визволення — бо визволення кожного пригнобленого народу є нашим девізом.

Воля Народам, Воля Людині!

Хай Живе Одвічна Дружба Народів Сходу Европи З Українським Народом!

Хай Живе Солідарність Народів Сходу Европи У Боротьбі За Їх Самостійність!

Хай Живуть Вільні Національні Держави Сходу Европи!

Перетворімо Імперіялістичну Війну У Національно-Визвольну!

Слава Україні, Слава Поневоленим Народам Сходу Европи!

Редакція газети „За Самостійну Україну"
Київ, липень 1942 р.

Коваленко І. М.

Українська проблема в планах німецької політики

Вибух німецько-совітської війни та окупація більшості українських Земель німецькими військами примусили німецький політичний провід зайняти становище до майбутньої структути Східньої Европи, зокрема до українського питання. До 22. червня 41. р. німецькі політичні чинники намагались мовчати про українську проблему, мотивуючи це тим, що німецько-совітський пакт їм не дозволяє цього та з огляду на західній фронт незручно їм насторожувати увагу більшовиків проти себе. Висунення українського питання на політичну арену могло — мовляв — довести до загострення німецько-совітських взаємин, що знову німцям було тоді ніяк не на руку.

В цей спосіб німецький політичний провід намагався одночасно приспати чуйність українців, щоб і надалі користуватись їхнім довір'ям. І тому в українській справі панувала назовні глуха мовчанка, хоч навіть пересічний громадянин відчував, що скорше чи пізніше доведеться зустрінутися з українським питанням на міжнародній політичній арені.

Не одному могло здаватися, що щойно німецько-совітський збройний конфлікт змінить дотеперішню німецьку тактику, та вже перша промова Гітлера в день вибуху війни не принесла нічого нового та перекреслила такі міркування. Не кинено нових кличів, за здійснення яких бореться Німеччина з більшовиками. Кожному, що хоч трохи критично оцінював тодішню політичну ситуацію, ставало ясним, що розпуталася нова боротьба двох імперіялізмів, а тереном цієї боротьби знову ставали українські Землі. В такій ситуації проголошення відродження Української Державності актом 30. червня 41. р.

ставало не тільки політичною конечністю, щоб заманіфестувати волю Українського Народу до творення власної Суверенної Держави, але цей акт був також тактичною конечністю, щоб примусити німецький політичний провід залишити свою дотеперішню дволичну гру, а зайняти ясне та здецидоване становище до відродженої Української Держави. Акт 30. червня зірвав облудну маску приятеля з німців і примусив їх заграти в одверті карти. В яке клопітливе становище поставив німців акт проголошення Української Державності, видно хоч би з тих заходів, що їх німці вживали для викреслення цього акту з карти історії. Вистачить згадати постуляти, а опісля погрози німецьких чинників до Голови Українського Правління, щоб цей акт анулювати та відкликати. Не можна тут поминути також старань німецьких чинників через військові круги (майор цу Ейкерн, гавптман Кох і інші), щоб Митрополит Андрей відкликав свого пастирського листа, виданого з приводу відновлення Української Державності. Німцям йшло про те, щоб і на далі можна було обдурювати українців та використовувати їх у боротьбі за здійснення своїх імперіялістичних зазіхань на сході Европи.

Акт 30. червня, а в слід за тим вороже становище німців до Української Держави одкрило очі навіть незрячим. Український Народ опинився в новій дійсності, де за рецептом німців Україна мала б змінити кайдани з маркою „Мейд ін Московія" на „Мейд ін Джермані".

Події, що слідували після 30. червня, всім відомі, а однорічне панування німців на українських Землях дає найкращі докази того, що маємо справу з новим окупантом, що з України хоче зробити колонію, а з українців колоніяльних рабів.

Серед такої дійсности приходиться нам далі формувати українську самостійницьку думку та творити фундамент для Української Держави, що повстане як результат наших зусиль і боротьби серед того гігантського змагання, що ведеться на цілій земній кулі. В такий час конечним є проникнути всі думки окупанта та розкрити його плани, щоб заздалегідь бути зорієнтованим в усіх створених ситуаціях. Події і політика німців на українських Землях нам відомі, а всі нитки сходяться в Берліні, звідкіля йдуть усі директиви на окуповані німцями східні терени, де також кується доля України за німецьким рецептом. І саме ці речі будуть нас в наступному цікавити.

Вже в серпні 41. р. в Берліні почало організуватись міністерство для окупованих східніх областей, провід якого доручено Альфредові Розенбергові, що став іменований одночасно міністром Райху. Чому саме вибір впав на Розенберга? Перш за все не тому, ніби то він був найбільше обізнаний з питанням европейського Сходу. Рішаючими тут були слідуючі моменти: Розенберг — це старий партієць, балтійський німець і ідеологічний та виховний керівник націонал-соціялістичної партії. — Довголітня приналежність до партії дає теперішнім керівним німецьким чинникам запоруку, що лінія партії буде збережена на окупованих теренах непарушно. Балтійське походження та недокінчені студії політехніки в Ризі мали б давати певні кваліфікації на знатока національних справ у бувшій московській імперії, а становище ідеологічного керівника партії, політична боротьба якої зверталася свого часу проти поширеного в Німеччині комунізму, мала б бути гарантією, що п. Розенберг вміло розв'яже всі складні питання, що виринуть на руїні московсько-більшовицької імперії.

Нам не слід забувати, що п. Розенберг балтійський німець і як такий напевно не виродився від інших своїх уроженців балтійських німців, а характеристичною прикметою для всіх балтійських німців є те, що це люди з роздвоєними душами. Їхньою одною мрією є велика німецька імперія на заході Европи, другою союзна московська імперія на сході Европи. Тому в їхньому способі думання не має місця на самостійницькі змагання народів бувшої московської імперії до власної державності.

Ось, з такого середовища вийшов п. Розенберг. Це мусимо мати на увазі, щоб обминути всякі непорозуміння, між іншими вже нераз проголошуваних думок на тему мнимих симпатій п. Розенберга до України, його протимосковської орієнтації і т. д.

Це є симпатії голодного вовка до вівці, що її задумує він з'їсти!

Врешті найкращим аргументом, що викреслює всякі здогади про симпатії

п. Розенберга до України є те, що безліч його співробітників рекрутується саме з цього середовища – балтійських німців або таки з чистокровних москалів.

І всі вони дишуть одною ненавистю до всього, що українське.

Міністерство для східніх окупованих областей

Міністерству для східніх окупованих областей є підпорядковані всі терени, що входили передше в склад С.С.С.Р. Ці області діляться на т. зв. райхскомісаріяти (державні комісаріяти), якими правлять вивінувані в диктаторські повновласті державні комісари. До тепер зорганізовано два такі комісаріяти: а) райхскомісаріят Україна і б) райхскомісаріят Остлянд.

При цьому не слід проводити якихнебудь аналогій між окупованими західними державними комплексами, і державними комісаріятами на Сході. Вправді в Норвегії, Голяндії, Бельгії існують також райхскомісари, але спільну з райхскомісарами України чи Остлянду мають вони хіба тільки назву, натомість їх компетенції і ціла структура адміністраційного апарату є наскрізь різні. В окупованих західних державах райхскомісари є радше контрольними органами Німеччини, все інше життя як адміністрація, торгівля, промисл, банковість і т. д. находяться в руках місцевих чинників. Існують навіть в цих окупованих державах уряди, покликані німцями. Вправді значіння тих урядів невелике, свобода їх ділань незначна, але принайменше ще захована якась форма, яка вказує, що ці терени трактується як відрубні від Німеччини державні комплекси.

Подібним твором є Чехія, де побіч райхспротектора існує президент держави і місцевий уряд. — Натомість в райхскомісаріяті Україна вся влада належить до райхскомісара і цілого його апарату. Німці не створили в Україні навіть опереткового уряду аналогічно до Чехії, Норвегії, Греції чи хочби Сербії, щоб тим самим виключити навіть саму думку про евентуальну можливість існування хоч би фіктивної української держави.

Та найважнійшим моментом є те, що всі окуповані на заході і на Балканах держави є підпорядковані ресортові міністерства заграничних справ Німеччини (Авсвертігес Амт) це значить трактується ці терени як відрубні від Німеччини державні комплекси, а східні терени підпорядковано міністерству Сходу. Значить — Україну чи балтійські держави не трактується як віддільні від Німеччини державні комплекси, але як складову частину німецької імперії. Україна і балтійські держави перестають бути об'єктом заграничної німецької політики, а сходять до чисто внутрішних проблем Німеччини. Бо міністерство Сходу є нічим іншим як теперішнім німецьким міністерством колоній, а терени йому підпорядковані, — новими німецькими колоніями. Ось так бачимо, як на наших очах повстає одинокий в европейській історії факт, де европейська держава творить та організує свої колоніяльні посілості на европейському суходолі. Дійсно „геніяльна" ідея, що могла зродитися тільки в умах таких „геніяльних" політиків, якими і на далі залишаться німці. В історії Европи бували вже різні речі, підбої та завоювання чужих земель, грабежі та поділи на підставі мирових трактатів, державні границі різно перерізували европейський континент, та звичайно загарбані землі включувано до держави завойовника як нову частину до цілости, але ніколи як нову колонію. З поняттям колонії в'яжемо все територіяльні посілості в позаевропейських континентах. Вправді по імені не називається ще східніх теренів колоніями, та факти говорять за себе. Врешті характеристичним і вимовним є те, що деякі відділи міністерства Сходу — між іншим відділ IV. Україна — приміщено в будинку бувшого німецького міністерства колоніяльних справ на Гегельпляц 2. Вкінці вистарчить уважно простудіювати „Майн Камнф" Гітлера, щоб дійти до переконання, що Німеччина вважає цілий схід Европи своїм майбутнім колоніяльним тереном. За ціну цього Сходу, Німеччина готова була залишити свої бувші колоніяльні посілості на африканському та азійському континентах. Між іншим на цьому спиралася видвигнена Гітлером політична концепція замирення, і навіть союзу з Англією. Англія мала б бути колоніяльною морською потугою з великими посілостями поза Европою, натомість Німеччина одержала б повну свободу в порядкуванню на свій лад европейським суходолом, перш за все сходом Европи.

Коли до порозуміння на тій платформі не дійшло, Німеччина все інтенсивніше почала видвигати свої колоніяльні претенсії до Англії, а коли розвій воєнних подій перекреслив німецькі надії в скорому часі відзискати свої колоніяльні посілості, Німеччина почала реалізувати свої плани на сході Европи, у висліді чого маємо теперішню німецьку колоніяльну політику в окупованих східніх, зокрема українських Землях.

На цьому місці треба ще згадати, що керівним чинником німецької політики за теперішнього режиму є Гестапо. Вона опановує міністерство внутрішніх справ Німеччини, вона також є останнім і вирішним чинником в міністерстві Сходу. Доказом того є не тільки те, що всі, важніші становища в міністерстві Сходу обсаджено членами партійних формацій (СА і СС), але також те, що в міністерстві Сходу постійно урядує зв'язковий старшина до райхсфірера СС і поліції. Ніодно важніше рішення міністерства не може запасти без відома і згоди цього тепер керівного чинника в націонал-соціялістичній Німеччині. В цей спосіб доходимо до центру, з якого виходять всі плани, напрямні і децизії німецької політики на сході Европи. Тим центром є не військові керівні чинники, не якісь вишколені політики з міністерства закордонних справ, тільки партійно-поліційний чинник Гестапо. В результаті маємо на українських Землях не політику розумного планування і доцільності політику що числилась би з конкретною дійсністю, але політику поліційного нагана і брутальности. І тому нерозумними є твердження, ніби теперішня дійсність в Україні була зумовлена потребами та законами війни. Ні, теперішня, витворена німцями політична дійсність в Україні є логічним результатом цілої гітлерівської державної системи і її ідеологічних заложень. Можна бути ще дальше і твердити, що це результат нової німецької ментальности, вихованої на засадах націонал-соціялізму. І тому не змінить німецької політики ні війна ні мир, не змінять її такі чи інші люди теперішнього режиму, змінити її могла б хіба зміна самої системи а вслід за тим імперіялістичної брутальної германської ментальности. Та до такого внутрішнього переродження німці покищо не здібні.

Для зрозуміння німецьких політичних планів що до окупованих українських Земель треба познайомитися з виданнями, що в останньому часі появилися згл. приготовляються вже до друку. І тут зустрічаємося з постаттю дра Георга Ляйбрандта та його видавництвом. Сам др. Ляйбрандт, мабуть уродженець України, признавався навіть колись до українства. Тепер він чистокровний німець, член партії, а за свою працю іменований весною цр. міністерським директором в міністерстві Сходу. Його заслугою для німців — як сам він цим чваниться — є те, що — поминувши цілий ряд публікацій його видавництва про Радянський Союз — він старається створити псевдо-наукові основи, щоб цим оправдати німецькі імперіялістичні апетити до українських Земель. І творить це українськими руками. Тій цілі має служити ряд публікацій, що всесторонньо насвітлювали б усі прояви дотеперішнього українського життя. Першою такою публікацією є історично-географічна брошура під заголовком „Укрaіне". Ні автора, ні року видання в цій брошурі не подано, хоч загально уважають автором цієї брошури п. Кожевнікова, українського земляка, що в міністерстві Сходу, як загально говориться, відограє ролю визначного інформатора в українських справах. Дехто з українців радів після прочитання цієї брошури, мовляв, все ж таки німці інтересуються нами, нашою історією, бо пишуть про нас. Появилася навіть в українській пресі Ген. Губернії прихильна рецензія на цю брошуру, та інакше і не могло бути при теперішній структурі преси в Німеччині й на зайнятих теренах.

Коли однак глибше проглянути зміст згаданої брошури, то ясним стає, які тенденції в ній перепачковуються. Отже ні менше ні більше, тільки те, що всі українські Землі це колишній життєвий простір (лебенсраум) герман, бо ці простори замешкували колись готи, германське плем'я. Якби не германські племена готів, а пізніше варяг, не було б історії консолідації слов'янських племен в давних державних комплексах, не було б також першої української держави Київської Русі. Готи а пізніше варяги були продовж століть носіями культури на українських Землях, їм завдячує Київська Русь своє повстання та свій ріст. Вони внесли також в старо-українські племена лицарського духа, що навіть після упадку першої Української Держави віджив в різ-

них періодах української історії та виявлявся в гоні українських племен до творення власного державного життя. Козацький рух, а пізніше Козацька Держава — все це тільки вияви того германського духа та залишків німецької крові. Підчеркується також у згаданій брошурі, що предки герман були завжди панівною верствою на українських Землях, а місцеві племена були найзвичайнішими чорноробами, що радо підпорядковувалися цій панівній верстві. На жаль ці давні германи частинно розплилися в слов'янському морі, а частково помандрували на захід і тому германи стратили на цілі століття цей найстарший життєвий простір. Не беремося на цьому місці критично розбирати цілого ряду гіпотез даної брошури, що їх автор подає до вірування як безспірні історичні факти. Цим гіпотезам треба присвятити окрему критику. Хочемо тільки вказати на суть та тенденції самої брошури. Отже завданням її — підчеркуємо ще раз — створити історичний фундамент для теперішніх німецьких імперіялістичних зазіхань на українські Землі. Головні думки такі: а) Українські Землі були колись заселені германськими племенами і тому — говорячи сьогоднішньою німецькою термінологією — є частиною німецького життєвого простору — лебенсрауму; б) Всі слов'янські племена нездібні до творчого власного життя; в) Змагання українців до власної державності — це прояви німецької крові, що виявляє себе після змішання германських племен (готів і варяг) зі слов'янськими; г) Все, що в Україні впродовж століть створено в ділянці культури і цивілізації, це твори згл. пам'ятки німецького духа і крові; д) Консеквентно теперішня окупація українських Земель — це не вияв німецького імперіялізму, тільки на історичних фактах угрунтоване незаперечне право німців до тих земель; е) німці ідуть на українські Землі подібно як ішли колись готи та варяги, в характері повітніх „культуртрегерів'', цивілізаторів та організаторів, щоб створити новий лад на землях замешкалих тепер нездібними до самостійного упорядкованого життя українськими племенами.

Під цим самим кутом була влаштована в Берліні та Відні протисовітська виставка під наголовком „Советпарадіс'' (совітський рай). З усіх карт, діяграм, ілюстрацій та пропагандивних афішів читалося одну наглядну тенденцію, вказати пересічному німецькому громадянинові, що ввесь східній простір Европи це давня германська батьківщина.

Це нам вистачає. Мимоволі приходять на гадку аналогії. Століттями нищив наш північно-східній сусід — Москва не тільки наші культурні здобутки, але старався викрасти нам нашу історію, ставляючи гіпотези будьтоби давня Київська Русь була тільки предтечою Москви-Росії. Адже до сьогодні немає москаля, який не вважав би України своїм життєвим простором, а свої претенсії доказували і доказують москалі спеціяльно до цього спрепарованими гіпотезами, що викривлюють історичну правду та є глумом із справжніх історичних фактів.

Сьогодні прийшли на наші Землі новітні германи і — хоча не вспіли ще станути на нашій Землі твердою ногою, хоч воєнним діям не видно ще кінця, а вже сягають до тих самих методів правління, якими може почванитися Москва, стараючись не тільки викривити історичні факти, але викрасти нам наші історичні права до наших Земель. В цей спосіб бажають німці зробити з суцільної Української Нації зліпок напівпримітивних племен без рідної історії, рідної землі і родів, а з України, як одного національного комплексу, бажають створити цілий ряд географічно віддільних територій. Не даром теж в офіційних німецьких кругах при розважанню програми навчання в українських школах виринають погляди, що навчання історії України зайве, бо ж ця історія згідно з німецькими наказами згори, зачинається з днем 22. червня 1941 року. Дійсно правдивою є давня римська пословиця „немає нічого нового під сонцем''. Зміняються вправді люди-актори, та ролі залишаються не змінені. Та не забуваймо, що та сама історія є також нерозгаданою грізною месницею і горе тому, кого вона за кпини над собою схоче придавити своїм важким колесом.

Та на цій брошурі на кінець. П. Ляйбрандт старається всесторонньо підготувати фундамент під німецькі окупаційні плани України. Це йому мало б вдатися тоді, коли всі українські культурні здобутки представиться в кривому німецькому дзеркалі. І тому приготовляється до друку нові видання з ось

таких ділянок: а) право в Україні, б) українська народня словесність, в) українська мова.

До співпраці та авторства притягнено і намічено визначні українські наукові сили, що власними руками мали б бути гробокопателями всього дотеперішнього українського культурного дорібку, одночасно помогли б німцям творити нову концепцію для закріплення німецьких впливів та німецької політичної сили на українських Землях. Не наводимо передчасно імен цих українців, не хочемо теж приписувати їм вини, може роблять це несвідомо, не здаючи собі справи, яким цілям мають служити їхні праці та куди зміряє німецька політика. Стверджуємо тільки на цьому місці, що парадоксальним і неймовірним являється факт, коли сталиться твердження, що перший збірник українського права „Руська Правда'' — це витвір німецької правничої думки, коли говориться, що ввесь український фольклор, народня словесність, пословиці, приповідки, пісні, мистецтво і т. д. стоять під незаперечним впливом германського духа, коли вкінці дошукується спільності української і німецької мови, ставляючи твердження, що розвій та структура української мови вказують на сильні германські впливи (!).

Залишаємо ці справи правдивим науковцям, правникам, етнографам та філологам. Нехай вони цю справу сумлінно та об'єктивно розсуджують. Нам йде тільки про те, щоб ствердити, до яких несамовитиць може довести засліпленість і брак почуття міри та об'єктивності, щоб тільки могти оправдати свої плани та їх реалізацію на чужій землі та серед етнічно чужого елементу. Тоді всяка гіпотеза є правдивою, як лише служить цим планам. Фалш, насилля — стають правдою і правом, коли вони можуть бути бодай малими цеголками в будові нового та грізного сфінкса, що ним після успішного закінчення війни мала би бути нова німецька імперія, яку покищо для збаламучення других (і ворогів і союзників) зветься „Новою Европою''!

Розбивання українського національного організму

Не треба бути політично виробленим, щоб зрозуміти вимову деяких фактів, що їх німці створили після окупації українських Земель. Всі ті факти говорять про те, що німці не трактують українських Земель як одної суцільної одиниці, а українського народу як одної нації, пов'язаної тісно з собою вузлами крові і духа. Згадаємо тут про відорвання Галицької области від інших українських Земель, не говорячи вже про Землі, які в 1939. р. увійшли в склад Ген. Губернії, а це Лемківщина, Засяння і Холмщина. Подібне треба сказати про Одесу.

Коли проголошено декрет про прилучення Галичини до Ген. Губернії, то навіть між німцями, що політично були зорієнтовані в українському питанні, були такі, що не могли собі цього кроку пояснити. Виправдувано таке потягнення іншою господарською структурою Галичини від прочих українських Земель. Але чому ж в такому разі вже послідовно не прилучено Волині до Ген. Губернії? Її господарська будова чейже різниться від такої ж будови земель, що находилися двадцять літ під московсько-більшовицькою окупацією. Ні, причина тут та, що Галичина мала б бути, згідно з плануванням німців, на будуче тим першим тереном, що його вповні залиють німці, виселюючи українців дальше на схід, подібно як це вже експериментовано з поляками на західніх теренах бувшої Польщі. Багато з німців, що не погоджуються з теперішніми політичними потягненнями Німеччини на сході заявляють одверто ще сьогодні, що прилучення Галичини до Ген. Губернії і тим самим відірвання її від українського пня — це найбільш фалшивий крок, що його політично зробила Німеччина в останніх роках. Та це голос людей незапаморочених ще манією величности та німецьким імперіялістичним дурманом. Це голос людей, що нестратили ще почуття дійсности. Що такі а не інші є плани Німеччини в справі Галичини, видно хочби з преси чи промов відповідальних за німецьку політику керівників, де зручно обминається назви „українці", а заступається її окресленням „місцеве населення" (порівнай останні промови п. Франка), або ще краще „люде в пестрих одягах" („ді Меншен ін бунтен Трахтен"), Такої „національної" назви удостоїлися українські хори, що співали в річницю прилучення Галичини до Ген. Губернії на привітання п. Франка перед великим театром у Львові. Звороту цього вжив губернатор Галичини п. Вехтер. Укра-

їнські національні хори це для німців тільки екзотична людська товпа, одягнена в сорокаті одяги (!).

Навіть мурини мають свою назву, а з українців Галицької області бажали б німці створити безіменну масу! Тут то там вже форсується скомпромітовану колись поляками акцію творення з гуцулів відрубного від українців племени. Продовжується на українських Землях ту саму типово меншинну політику, що її провадила б. Польща. Та політика була також однією з причин, що довели її до упадку.

Національна спільнота є чимсь таким сильним та нерозривним, що жадні штучні кордони та дивовижні концепції, що граничать з божевіллям, не зуміють її розбити. Бо це природній закон, що діє в національнім організмі, а людська сила, що старалась би цей закон зруйнувати, сама для себе готовить могилу. Ще недавно обурювалися самі німці, як це можливе, щоб німці в Австрії, Судетах, в Польщі не мали права належати до одного німецького райху. Ще не так давно вважали німці лотром і злочинцем кожного, що смівби виступати проти цього природного права кожної нації. Та скоро все забулося. „Забула корова, як телятком була“ — каже наша пословиця. Та добрий політик ніколи не забувається, бо нераз в такому забутті вже криються зародки недалекої катастрофи.

Як неповажно ставляться німці до української проблеми, свідчить також факт прилучення Буковини, Басарабії та Одеси до Румунії. Діляться загарбаним зі своїми трабантами.

Забувають німці одне, що Україну ділили вже між собою різні окупанти, та всі окупанти впали, а невмирущий дух Української Нації і дальше живе. Він перегриває теперішнє лихоліття та побідить у затяжній боротьбі всі божевільні затії новітніх загарбників.

Для обезсилення українських соборницьких змагань та дальшого розбиття українського народу придумали німці, докладніше говорячи — міністерство Сходу, ще один експеримент. На ім'я йому „козакія“. Фінансується „Казачеський вестнік“ і новий „козацький“ рух. Вишукується людей, що для шкурних інтересів вислуговуються німцям. Поширюється нову концепцію „козацької нації“. І знова шукається новобранців, що зголосили б своє приступлення до тієї „нації“, а фірмують цілу цю акцію пп. Овсяников і Остряниця! Набір добровольців відбувається серед старої української еміграції і частково серед полонених. Ці новітні „козаки“ голосять ні менше ні більше те, що „козацька нація“ своїми початками сягає ще часів Хазарської держави, а її територія зачинається на Збручі і сягає по Каспій. Українці Галичини і Волині для неї наскрізь чужі. Виглядало б це на неповажний жарт, коли б ці концепції голошено в гумористичнім журналі і коли б це не діялось Року Божого 1942. Направду „геніяльні“ ідеї в головах божевільних політиків!

А мета усіх цих концепцій одна: розбити українські Землі на дивовижні новотвори, а Українську Націю на цілий ряд племен, бо так легше панувати.

Те саме явище, тобто бажання розбити український національний організм і розсварити український нарід в духовій площині бачимо по відношенню німецьких політичних чинників до церковної проблеми в Україні. Назовні проголошується свободу релігійних переконань та заявляється, що це виключно справа населення творити форми власного церковно-релігійного життя. Та дійсність виглядає інакше як теоретичні заяви. Німці намагаються це життя опанувати і по своїм бажанням ним керувати. Як тільки після відступу більшовиків церковне життя в Україні почало відроджуватися та шоб не допустити можливого хаосу в церковній ділянці почало набирати організованих форм, німці негайно без причин порозв'язували Церковні Ради. Причиною нагінки на Церковні Ради могло бути хіба те, щоб не допустити українців до яких небудь форм організованого життя, бо ж відомим є, що легше панувати над неорганізованою масою-чередою. Тут слід також згадати про ставлення німецьких чинників до спроб порозуміння між українськими церквами. Це ставлення виявилося наскрізь негативним. Як відомо, на українських Землях існують дві церковні організації: Православна і Грекокатолицька. Митрополит грекокатолицької церкви звернувся з одкритим листом до українських православних владик, щоб започаткувати розмови на тему зближення а в майбутньому повного об'єднання обох церков. Стверджуємо тут, що порозуміння між українськими церквами, іхне зближення та злиття вважаємо чимсь корис-

ним, що лежить в інтересі Української Нації, і ця справа з певністю найде свою розв'язку в Українській Державі, яка буде відповідати як релігійним переконанням українського населення, так і добру Української Держави. Однак в час, коли Українська Держава як конкретна дійсність ще не існує, вважаємо кожне вмішування чужого чинника в наші церковні справи шкідливим, бо воно ніколи не буде йти по лінії інтересів українського населення та наших державницьких змагань, але його метою завжди буде послаблювання українського національного організму через розпутування хаосу в церковній ділянці життя.

Бажаючи не допустити до зближення обох українських церков, німці заборонили всяку дискусію в пресі на тему зближення обох церков і тим самим виявили своє наскрізь вороже ставлення до об'єднання українців хоч би на церковній ділянці.

Та на цьому не кінець! Щоб спричинити розбиття у самій православній церкві, вони по наказам міністерства Сходу зуміли зручно через свої потягнення довести до хаосу в ній. Наочним доказом цього є відома боротьба між еп. Олексієм і Полікарпом. Ця боротьба найшла живий відгомін у всій пресі т. зв. „Райхскомісаріяту“. Різниця в поглядах обох єрархів та, що один обстоює концепцію канонічної залежності української православної Церкви від московського патріярхату, та з огляду на воєнні дії і неможливість зв'язку з Москвою православна Церква мала б бути автономною, другі обстоюють погляд повної канонічної незалежності української Церкви від Москви та боронять концепції української автокефалії. Зазначуємо, що ця автокефалія не має нічого спільного з автокефалією митр. Липківського в часи більшовицької окупації України. Німці в самих початках підтримували архиеп. Олексія всупереч бажанням та волі українського населення головно на терені Волині, лякаючись національного курсу автокефальної Церкви. Щойно, коли „містоблюститель“ патріяршого престолу митр. Сергій кинув клятву на еп. Полікарпа, закидаючи йому германофільство та продажність, що й проголошено в московському і лондонському радіо, це поставило німецькі керівні чинники в клопітливе становище. Ця справа стала голосною не тільки в колах райхскомісара, вона найшла свій відгук в міністерстві Сходу, де почали ломити собі голови, як цю справу розв'язати. Не орієнтуючись в українських церковних справах та не рахуючись з бажанням населення, винесено соломонове рішення, підтримувати обидва ворогуючі табори, щоб в цей спосіб ні одна ні друга сторона не дійшла до більшої внутрішньої сили. Така ситуація мала б полегшувати німецькій владі втручування в українські церковні справи. В наслідок такої німецької церковної політики маємо послаблення української Церкви, анархізацію церковних відносин, що в майбутньому може довести до різнородного сектанства, а що найважніше до закріплення німецьких впливів у церковній ділянці українського життя. Як бачимо, маємо тут справу з типовою політикою окупанта, що своїм завданням вважає — ділити і панувати.

Фізичне винищування українського населення

В Німеччині в замкнених гуртах відбуваються доповіді, що в них обговорюються актуальні проблеми, пов'язані з европейським Сходом. В деяких рефератах можуть брати участь лише довірені особи, бо неприємним було б, коли б речі, що їх там обговорюється дісталися на ширше форум. Між іншим звертається увагу на слідуючі факти, характерні для всіх слов'ян, зокрема українців: а) великий приріст населення, б) відпорність на всякі недостачі та загартованість, що дозволяє зберегти себе серед різних життєвих злиднів.

Порівнюючи себе зі слов'янськими народами, німці приходять до висновку, що за кілька десятків років чисельна пропорція між німцями і слов'янськими народами значно зміниться на користь цих останніх, що було б в майбутньому грізним моментом для німецьких імперіялістичних задумів. Логічний висновок — не допустити до цього: з одного боку вжити всіх пропагандивних засобів для збільшення приросту німецької людности, з другого боку за всяку ціну затримати приріст населення в окупованих областях, створюючи там такі життєві умови і вводячи такі експерименти, що довели б до фізичного послаблення згл. навіть винищення даного народу. Саме **війна** — **найкращий час для цього, бо війною не один злочин можна вип-**

р а в д а т и. Виходячи з цих міркувань, якими німці морочать собі голови, зрозуміємо, що всі явища, з якими зустрічаем ся на українських Землях, не є випадкові, а л е н а р о ч н о с т в о р е н і н і м ц я м и з в и щ е з а з н а ч е н о ю м е т о ю. Інакше собі їх годі пояснити.

До таких явищ належить створений німцями грабіжницьким господаруванням голод в різних полосах українських Земель. Сюди належать приділові харчові картки, що є глумом над мінімальним прохарчуванням людини. При цьому треба мати на увазі, що великі припаси харчових продуктів пропали на дощах та морозах через німецьке ледаче господарювання. На самодопомогову акцію серед населення ніяк не дозволяється. І тому буває таке, що в одних селах чи містечках люди гинуть з голоду, хоч з інших околиць можна б довести дещо харчових припасів, та це заборонено.

Доля українського населення для окупанта наскрізь байдужа. Не дармо ж теперішній диктатор України, п. Е. Кох, заявив журналістам, що для нього один сотнар пшениці, вивезений з України, важніший, ніж всі інші потреби українського населення духової і матеріяльної натури. Ясно і красномовно! Всякі коментарі зайві!

Ще інший німецький достойник в розмові на тему можливості довшого тривання війни і пов'язаних з цим харчових трудностей сказав ось таке: населення України може згинути з голоду, німецький жовнір і німці не згинуть.

Ось так платить Україна новому окупантові податок своїх матеріяльних дібр, хоч одночасно її сини, що продукують ці багатства важкою працею, мусять примирати або й буквально гинути з голоду.

Та грабується Україну не тільки з її матеріяльних багатств, але немилосерно використовується та винищується її фізичну робочу силу. Тут приходимо до експериментів німецьких урядів праці, що ввійдуть до історії як найбільша ганьба двадцятого сторіччя. Ці уряди можна сміло порівняти з ловецькими станицями, що влаштовують нагінки на людей та насильно вивозять їх до Райху. Людям обіцяють спочатку золоті гори, а опісля замикають в таборах за дротами, куди ніхто не має вступу. За голодні пайки і за дві марки тижнево ці люди мусять виконувати під кнутом важку працю. Матеріяльна і духова опіка над нашими робітниками зі східніх Земель в Райху є неможлива, бо цю опіку виконує всевладне Гестапо.

В зв'язку з воєнними діями Україна і так убога на робочу силу та це німцям не перешкоджає і далі спустошувати українські Землі з однією тільки метою, — фізично винищити український елемент. Натомість на спустошілі українські Землі насаджується чужинців з західної Европи. Українців з родинами і малими дітьми вивозять в чуже середовище та роблять з них дешевих робітників. З ними поводяться як з більшовицькими полоненими, або найгіршими злочинцями. До нині вивезено з України понад один міліон селян і робітників з родинами та висисається з них рештки їх фізичних сил. Харчування доводить до голодових недуг та смерті. Заробітня платня це глум над яким небудь почуттям справедливості, а трактування це кепкування над поняттям гуманності та західньої культури. Так заповідається „Нова Европа" в німецькому виданні. Соціяльна розв'язка виглядала б в той спосіб, що одні мали б бути панами — німці, ще другі прихвостнями цих панів — союзники, а всі інші невільниками, яких світ до нині ще не бачив.

Ціла акція переселення українського населення на роботи до Райху набирає ще яскравішого світла, коли розглядаємо її разом зі справою українських полонених. В німецькому полоні нараховувалось ще в грудні м. р. біля триста тисяч українців — полонених, що їх інтерновано в найгірших умовах та виморювано голодом. Хоч в Німеччині відчувався великий брак робочої сили не вжито полонених для праці, але виморювано голодом. Між полоненими була ціла маса таких, які добровільно пішли в полон та самі бажали боротися проти більшовиків.

І ось з одного боку заморювання українських полонених, з другого боку насильне вивожування українського населення на примусові роботи до Райху. Це два красномовні факти, що наочно свідчать про плани німців, як найбільше ослабити а то й винищити фізично населення України. Відживлювання полонених — бруква, один хліб на сім душ, без товщів і м'яса. Навіть хворі по лікарнях одержували лише те, що не доїдали німецькі хворі, а приділів не було ніяких.

Поводження з полоненими — знущання, фізичні побої і навіть розстріли в таборах за дрібниці. Стан і положення полонених в німецьких таборах минулого року був того роду, що вже тоді на підставі реляцій очевидців, німців і українців — шістьдесять процентів полонених було призначених на загибіль і певну голодну смерть, оскільки умови не зміняться негайно. Ті гороскопи, як виявилося пізніше, були дуже делікатними, бо дійсність виявилася багато жорстокішою. Є незаперечним фактом, що в тих таборах, де ще осінню знаходилося п о н а д т р и д ц я т ь т и с я ч п о л о н е н и х, н а в е с н і ц ь о г о р о к у б у л о в ж и в и х щ е б і л я т и с я ч к и д у ш! А таких таборів було багато. І майже у всіх таборах діялося те саме. Полонені гинули з голоду, холоду і пошесних недуг, що витворилися в наслідок голодового відживлювання і жахливих санітарних умов, перш за все в більших таборах. Мученицький шлях українських полонених в німецьких таборах в рр. 1941-1942. чекає на свого літописця!

І все те ділось в той час, коли цих полонених можна було вжити до продуктивної праці чи то в Німеччині чи на українських Землях, де ще рук до праці бракувало. При крихітці доброї волі можна було розв'язати і проблему прохарчування полонених, і проблему браку робочої сили. Та тої доброї волі у німців ніхто не бачив.

Тому мусимо ствердити, що витворений в Україні голод через пограбування українського села, що вилюднювання України через примусове заслання соток тисяч родин на роботи до Німеччини, що заморювання голодом і полонених і українських робітників зі східніх Земель — є запроваджене німцями з одною ясною метою — фізично винищити український елемент.

Коли в р. 1933. більшовики штучно викликали голод в Україні, тоді обурювалася т. зв. західня Европа, обурювалася націонал-соціялістична Німеччина, називаючи це нечуваним варварством і т. д. Та від більшовицького режиму можна було всього сподіватися. Сьогодні однак ці самі методи вводять німці, що претендують на назву культурного народу і чваняться тим, що належать до західньо-европейської цивілізації.

Коли сьогодні німецька пропаганда кричить про те, що Німеччина покликана перебудувати Европу та створити в ній новий лад, то ми відповімо на цьому місці словами одного визначного німецького вченого: „Нарід, що допустив у себе до такого брутального режиму, не є здібний до того, щоб створити кращий соціяльний і політичний лад. Життевого іспиту перед культурним світом цей нарід вже не здав."

Від себе ще додамо, що нарід, який створив такі злидні на українських Землях і спричинив стільки невинних жертв, стягає проклін на себе. Кров усіх цих жертв одначе не мине без сліду.

Низовий Б. Н.

Як руйнується сільське господарство України

Панування всіх наїздників на Україні позначується експлуатацією і повним грабунком українського населення. Такою колоніяльно-нищівною політикою окупанти намагаються примусити українців не думати ні про що інше як тільки про те, щоб не загинути з голоду. А через те, що українська земля надзвичайно врожайна і навіть половиною її плодів українське населення може прохарчуватися — вони заходяться штучно організувати голод. Для прикладу можна навести штучно викликану в 1932-33 році московсько-большевицькими імперіялістами голодівку на Україні, в наслідок якої згинуло (по більшовицькому обліку) понад 5 міліонів українців.

По відношенні до України вірними наслідувачами большевицьких сатрапів і переємцями їх варварських методів знищування проявили себе німці. В той час коли німецьке населення харчово забезпечене українським хлібом, перед населенням українського міста, а навіть села — продуцента того ж хліба — стоїть марево 1932-33 рр. — загрожує голод. На підтвердження такого

погляду поглянемо на сільське господарство в умовах німецької дійсности, яке повністю котиться до руїни. Для прикладу беремо цифрові дані сільського господарства з терену одної (Миколаївської) области.

Засівна площа по всім районам Миколаївщини в цьому році, порівнюючи з минулим, значно зменшилась. І так напр. з орної площі области 2.000.000. га, в минулому році (1941) було засіяно 1.600.000 га (себто 80 відст.), а незасіяної 400.000 (себто 20 відст.), а в цьому році (1942) засіяно тільки 1.300.000 га, себто на 300.000 менше, ніж в минулому році. Незасіяна площа така велика (700.000 га), що коли б її засіяти, то можна б мати врожаю стільки, що вистачило б хліба для всього населення Миколаївської области при нормі 800 гр. денно на особу протягом цілого року.

Зокрема дуже зменшено засівну площу по державних господарствах. Із загальної орної площі державних господарств Миколаївської области 350.000 га — в минулому році було засіяно тільки около 250.000 га (70 відст.), а цього року посіяно лише 170.000 га, себто менше, ніж половину орної площі. Одначе не зважаючи на те, що половину орної площі не засіяно, на прохання українського сільського й міського населення, яке не мало городної землі й бажало 15.000 га землі державних господарств засадити городовиною, що поліпшило б напів голодне його існування — німецькою владою було відмовлено. Цей факт наявно стверджує „піклування" українським народом з боку німецької влади.

План здачі врожаю зернових культур у хлібоздачі ц. р. доведено до колгоспів і радгоспів у таких розмірах, що його ледве виконається всім урожаєм. Так напр. на селянство калініндорфського району при 13.000 га засівної площі зернових культур і при пересічній врожайності ц. р. 10 центнерів з 1 га встановлено 110.000 центнерів здати німцям, цебто більше, як 8 центнерів з одного га, а для селян залишається 20.000 центнерів, в той час коли лише для самого засіву 24.000 га (засівалося в минулі роки) зернових культур потрібно 34.000 центнерів. Отже залишеного зерна не вистачає навіть для посіву, а на прохарчування населення, для худоби й птиці не лишається нічого.

Що до озимих культур (пшениця), що є основним в Україні, то в минулому році засівалося 750.000 га, себто більше 35 відст. орної площі. На таку площу в наслідок втечі большевиків, які не встигли вивезти зерна, було залишено посівного насіння пшениці врожаю минулого року, але німці все насіння забрали. Тим то площу посіву озимих культур зменшено в цьому році майже на половину. Заплановано посів озимих культур тільки на 400.000 га, себто на 350.000 га менше.

Ненажерливі московсько-большевицькі окупанти для забезпечення своїх центрів м'ясом і салом вивозили щороку з України сотні тисяч голів худоби, гальмуючи в той спосіб розвиток українського господарства. Підчас втечі большевицькі банди забрали багато скоту з собою.

Нові окупанти не хочуть в цьому відношенні уступити большевикам. За перше півріччя цього року з 175.000 корів, що залишились в області після втечі большевиків, вивезено біль ш 50.000 голів, цебто майже третину. На початку другого півріччя вивози збільшено і можна сподіватися, що буде вивезено худоби не менше, ніж і в першому півріччі. Після втечі большевиків кожне господарство мало одну корову, тепер у багатьох селах на два господарства припадає тільки одна корова. При тому наказано здавати все молоко, не залишаючи навіть дітям.

Встановлено норму здачі меду по 3 кг. від вулика, але після того, як норму здано, добавлено ще по 3 кг. на вулик, коли і цю норму виконано, наказано здати ввесь мед.

Німці встановили норму 5 кг. хліба для непрацездатного, а 10 кг. для працездатного. Решту забрали.

В додаток до такого грабунку, окупанти б'ють людей навіть за однохвилинний відпочинок при тяжких роботах в господарстві, а часто й без провини.

З пресової фільми

„Парізер Цайтунг" 11. 8. 1942.

У вступній статті п. н. „Гейте Варнунг" начальник С.Д. поліції на окупованій Франції вміщує таке оповіщення: „Мимо багаторазової остороги в окупованій Франції знову в деяких місцях порушено спокій. Мали місце атентати на німецьких жовнірів, виконані терористами, що є на службі Англії. Як вже оповіщено, в кожному такому випадку у відповідь будеться поступати якнайгостріше. Я казав тому розстріляти 93 терористів, що їм доказано терористичну діяльність, або співучасть. Закликаю французьке населення у власному інтересі допомагати при розкритті терористичних актів, бо в противному випадку буду змушений застосувати заходів, що діткнуть дуже болюче усе населення." В статті далі говориться, що 1. 8. в Парижі була спроба повстання і напади на склепи з хлібом і т. д.

„Берзен Цайтунг" 13. 8. 1942.

Акція очищування терену від банд в Герцеговині і південній Сербії посувається вперед. Повстанці примусово роблять рекрутацію серед населення. Від 23. 7. до 8. 8. ц. р. втратили партизани 3000 убитих і 970 полонених.

„Букарестер Цайтунг" 15. 8. 1942.

подає за „Пополо д'Італія", що англійська і американська амбасади в Анкарі робили заходи у турецького міністра закордонних справ за дозволом на переїзд совітської чорноморської флоти через Дарданели. Турки рішуче відмовили. Вони виявили готовість прийняти флоту до своїх портів, де вона буде розброєна, а залога інтернована.

„Парізер Цайтунг" 23. 8. 1942.

подає з Софії, що в Єгипті випорожнено багато касарень єгипетського війська, до яких прийшли американські війська.

„Букарестер Цайтунг" 19. 8. 1942.

пише, що в Анкарі ведуться переговори між англійськими а турецькими військовими кругами в справі додаткового заосмотрення британської армії близького сходу. Нові доставки мали відбутися коштом обмеження вивозу з Туреччини до інших держав. В переговорах брав участь англійський полковник Джексон та турецькі штабові старшини.

„Брюселер Цайтунг" 27. 8. 1942.

в телеграмі з Анкари подає, що минулого тижня відбулися й наради англійських та американських військових місій в Тифлісі з совєтськими командами. Предметом нарад була висилка спеціяльних військ союзників і летунства на кавказький фронт. Союзники не думають зустрічати німецькі війська аж на іранській границі, але візьмуть участь у боротьбі за кавказьку нафту вже на Кавказі. До Тифлісі прибув вже технічний персонал американського летунства, щоб приготувати прийняття американським летунським ескадрам.

„Національ Цайтунг" 20. 8. 1942.

Наказом військового команданта окупованої Бельгії закрито університет в Брюселі. Як пише газета „унешкідливлено вогнище демократично-ліберальної акції і національної ненависті Бельгії. Будинок буде служити іншим цілям".

„Дер ноє Таг" — Прага 28. 8. 1942.

в кореспонденції з Белграду під заголовком „Програма відбудови генерала Медіча", обговорюючи справу молоді, каже, що тут потрібно багато важкої виховної праці, щоб сербську молодь вбрати в нові форми програми Медіча. В рядах банд в зимі і в останніх місяцях запотовано багато гімназистів і гімназисток. Серед унешкідливлених за половини лютого бандитів було кількасот учителів, також адвокатів, професорів університету, студентів і студенток і т. д.

„Ехо де Нансі" 31. 8. 1942.

подає, що американський адмірал Вудвер вмістив в одній американській газеті статтю де говориться про недалекі американські операції на Азорах, Канарійських та Зеленоградійських островах. Бразилія служила б базою й відправним пунктом.

„Берзен Цайтунг" 28. 8. 1942.

Як подає німецький кореспондент з Лісбони за американським часописом „Бальтіморе Сан" організовано на університеті в Шарльотсвіл (Вірджінія), 4 місячні адміністративні курси для старшин від 35-50 років життя, які мали б бути військовими губернаторами в зайнятих Німеччиною підчас війни теренах. На цих курсах викладають геополітику, соц.психологію, історію Европи та інш. Видано навіть книжку з законами для майбутніх військових губернаторів, де є також головні формуляри з різного роду відозв до населення. Курси тривають вже від травня. Комендантом цих курсів є ген. бригади Вікерсгам, який зі звання є адвокатом.

Німці обурені таким приготуванням.

„Брюселер Цайтунг" 28. 8. 1942.
подає за Ройтером, що до Ірляндії знову прибули великі контингенти американського війська і воєнного матеріялу. Це в основному мисливські летуни та спеціяльні формації.

„Букарестер Цайтунг" 25. 8. 1942.
Італійський воєнний суд в Лямії засудив 7 грецьких терористів за саботажі на кару смерті. Вирок виконано.

„Парізер Цайтунг" 1. 9. 1942.
подає, що на східньому фронті впав відомий більшовик Стаханов.

„Ф. Б." 6. 9. 1942.
вміщує велику вступну статтю А. Розенберга про обов'язок народів Европи. Він звертається до окупованих країв Франції, Бельгії та Голяндії й каже, що вони теж мусять причинитися до боротьби Европи з більшовизмом. В сучасний момент вони не сміють ставити якихось нових вимог до Німеччини. Найвищий час, щоб відповідальні чинники цих окупованих теренів зрозуміли, що бажати можуть лише німці, а всі решта мають в тому ділі допомагати.

Вміщена одночасно в німецьких офіціозах окупованих теренів „Парізер Цайтунг", „Брюселер Цайтунг", „Дойтше Цайтунг ін ден Нідерлянден" — після реверансів в тій же пресі в сторону головно французів, — стаття ця з погрозами дуже характеристична.

„Берзен Цайтунг" 4. 9. 1942.
подає наче б Сталін відкинув пропозицію Америки, вислати на східній фронт американські війська. Домагається тим не менше танків, літаків, зброї.

„Брюселер Цайтунг" 5. 9. 1942.
В Утрехті (Голяндія), засуджено 5 людей за підбурювання проти окуп. військ на кару смерті.

„Брюселер Цайтунг" 4. 9. 1942.
в кореспонденції з Анкари розглядає можливість насильного проломання советсько-чорноморської флоти через Дарданели.

„Берзен Цайтунг" 8. 9. 1942.
В Сербії на північ від Сави знищено нові банди партизан. Було 500 убитих і 1.500 полонених. В зах. Боснії в акції очищування терену було від 10. 6. до 29. 8. ц. р. 4.375 убитих і 12.207 полонених.

„Букарестер Цайтунг" 1. 9. 1942.
пише, що в останніх двох днях переведено в Хорватії численні арештування серед провідників бувшої хорватської селянської партії за зв'язок з партизанами і терористами, що в останньому часі виконали в цілій Хорватії ряд атентатів і саботажів. Др. Марек знаходиться дальше під стислим доглядом.

„Національ Цайтунг" 2. 9. 1942.
подає, що в Україну виїхав президент Голяндського Банку і Східньої Компанії, щоб на місці запізнатись з можливістю участі Голяндії при господарському включенню Сходу. В найближчих днях виїдуть на Україну нові контингенти голяндських селян.

„Дойтше Цтг. ін ден Нідерлянден" 16. 9. 1942. містить: Багато голяндців зголошується на схід. Це піде внедовзі в тисячі. Безземельним голяндським селянам Схід як колонія дає великі вигляди. Люди сміливі будуть прийняті з одвертими руками. Ті, що вміли в Голяндії загосподарити 3-4 га так само добре це зроблять на Україні з 300-400 га. Помічних рук на сході доволі. Край жде голяндських селян. (Справа ясна. Колонізація в повному ході голяндськими руками.)

„Л'Ехо де Нансі" 17. 9. 42.
подає з Берліна, що англ. міністр війни Гріґ заявив у парляменті, що в Німеччині є 56 907 англійських полонених. Вістка ця є надто скромна. В німецьких таборах знаходиться 73.095 полонених британських жовнірів з того 3500 старшин.

„Парізер Цтг." 10. 9. 42.
Настрої в нейтральних европейських краях. Майже вся німецька преса обурена на прояви ворожості до Німеччини в Швайцарії й Швеції. Конкретно: в Швайцарії висвистали німецькі тижневі фільмові огляди. У Швеції показувано тижневий огляд з подій в Дієп в 25 кінах. По 2-ох днях ще лиш 3 кіна висвітлювали цей тижневик. Кажуть, що америк. кінові спілки поставили ультиматум що америк. фільми не можуть висвітлювати з нім. тижневиками про Дієп.

„Франкфуртер Цтг. 16. 9. 42.
Ген. Сікорський має новий план. На сході Европи по війні мають бути створені „з'єднані держави Східньої Европи" від Балтику аж по Чорне море під проводом Польщі (за Сундай евенінг Пост).

Вістки з різних джерел

(радіо, преса, кореспонденції, усні передачі і т. п.)

— Опір у Франції росте. Нелегальні газети доходять до 50.000 накладу.

— Дня 8. VII. в США відбувся процес німців за шпигунство. Висіли з підводних човнів в штатах Ню-Йорк і Флорида.

— Аліянти задумують після упадку Сталіна встановити в Росії конституційну монархію, яка далі боролась би проти Німеччини. Кандидатами на російський престол мають бути: вел. князь Всеволод, вел князь Іван Константинович та сербська княгиня Олена.

— В Сальоніках (Греція) мали бути великі заворушення і поширюється повстання та саботажева акція греків.

— Більшовицькі літаки бомбардували в перших днях вересня Львів, Перемишль, Журавицю. Сильніше бомбардовано Варшаву.

— В грузинському військовому легіоні що його організували німці — мали розстріляти 10. грузинів. Один з них сказав німецькому командантові: „Не думайте, що в Грузії будете так само поступати як в Україні".

— Румуни заборонили на Буковині держати в хаті хоча би один рядок друкованого українського письма. Неслухняних арештують.

— Офіційна статистика подає, що до Німеччини вивезено з т. зв. „Райхскомісаріяту" понад 500 тисяч робітників, а з Галичини понад 200 тисяч. Обчислення на місці подають щось інше: з т. зв. „Райхскомісаріяту" привезено багато понад міліон — навіть може до півтора міліона, а з Галичини теж багато більше.

— З Галичини вивозять жидів в невідомому напрямі. Кажуть, що в Белзці палять їх електричним струмом.

— У Києві в місяці серпні знову відбулися арештування українських націоналістів.

— Єпископів Скрипника і Абрамовича райхскомісар наказав стягнути з Києва

— Всіх епархій православної церкви в Україні є зараз 14. У всіх є по два єпископи (один автокефаліст, а один олексіївець), що себе взаїмно поборюють. Тим створюють ґрунт для росту різного рода сектанства.

— В перших днях серпня відійшло на фронт через Берестя три полки з полонених, а це: один з донців, один з кубанців один з терців.

— Червона партизанщина починає вбивати багато свідомих українців.

— Робітники з О і СУЗ в Німеччині мешкають переважно (98 відст.) по таборах. Після приїзду до Німеччини їх збирають в розподільних таборах (10) і розподіляють до праці. Довкола таборів є сітка з колючого дроту. Працюють на дві зміни. До праці ідуть під сторожею. Працюють 10-12 годин в день. За це одержують 150-200 грамів хліба, 15 грамів маргарини і літру супу. Хворим їсти не дають. Складаються і дають самі друзі праці. Всі люди з О і СУЗ носять на грудях латку з написом „Ост".

— Робітники з ЗУЗ мешкають по таборах, або приватно. З помешканням дуже трудно.

— Після знищення жидів (по більших містах ЗУЗ) німці призначують із сел по 15-20 робітників на роботи до міст і містечок. (Волинь)

— В Луцьку цивільна влада заборонила продавати для населення будь-які продукти крім хліба.

—Повернулися деякі родини із засланців з Красноярська. Оповідають, що вивезені громадяни із Західніх Областей України, як бувші громадяни польської держави одержали амнестію й можуть жити в цілому СРСР, крім прифронтової полоси й великих міст.

Бувший агент польської поліції в Рівному — Грушецкі, що мордував колись українців, тепер став високим урядником німецької поліції.

— В околиці Гайсина німецька поліція в першій половині вересня провела арештування різних осіб, закидаючи їм самостійницьку діяльність. 5 мужчин і 2 жінки перевезено до тюрми в Вінниці. Закидають приналежність до ОУН. Декілька днів пізніше були також арештування в Погребищському районі Вінницької області.

— У Калинівці Вінницької області німецька поліція арештувала редактора місцевої газети Лисенка за те, що в нього знайшли портрети Петлюри і Шевченка. Його кудись вивезли.

— Більшовицькі червоні партизани розпочали масово палити колгоспні скирти збіжжя. До боротьби з партизанами вживають німці відділи шуцманів (зложені з українців). В багатьох випадках є вбиті і ранені.

— До концтабору в Аушвіц вивезено в серпні 48 українських націоналістів із тюрми в Кракові. Вони там перебувають постійно серед страшних нелюдських тортур, які далеко перевищують всі поняття найбільш их варварств, які коли-небудь були відомі в історії найчорніших часів.

— Після вибуху німецько-більшовицької війни і відступу московсько-більшовицьких військ з Литви, литовці, подібно, як українці актом 30 червня — проголосили відновлення своєї державної незалежності та створили свій уряд. Німці опісля силою ліквідували цей акт волі литовського народу і арештували литовський уряд, подібно як український уряд Ярослава Стецька. У Литві заведено німецькі уряди і іменовано литовських дорадників під назвою „Генераль-ратів". Двох таких генеральратів вже арештовано.

— Після звільнення Латвії від більшовицьких військ латвійці (або т. зв. лотиші) взялись до відбудови свойого незалежного життя Німці цього не дозволили й арештували генерала Роберта Дамбітіса, який був заступником шефа генерального штабу латвійської армії й міністром війни в Латвії в 1918 році і в останньому незалежному латвійському уряді в 1940 р. Його вивезено до Берліна, де він вже більш року сидить у поліційній тюрмі.

Під румунською окупацією

Дня 31. березня ц. р. засуджено в Ясах (Буковина) — 15 українців-націоналістів:

1) Лідія Щербанович 12 років тяжкої тюрми
2) Наталка Коваль 10 " " "
3) Степан Шемчук 10 " " "
4) Василь Гарас 10 " " "
5) Ярослав Зибачинський 10 " " "
6) Іван Григорович 10 " " "
7) Константин Гарас 4 роки тюрми
8) Юрій Фурман 3 " "
9) Микола Гарас 3 " "
10) Космик 8 років тяжкої тюрми
11) Лютик 7 " " "
12) Роман Струтинський 7 " " "
13) Гоменко 3 роки тюрми
14) Ольга Гузар 3 " "
15) Іван Руснак (15 літній юнак) 3 місяці тюрми.

Що пише т. зв. „українська" преса

— **"Нова Україна"** (Харків) 4. 8. 1942 пише: „Ви українці повинні тепер їхати працювати до Німеччини. Вам не треба воювати і вмирати, вам треба лише працювати. Німеччина чекає на вас, вона пропонує вам винагороду і харч і забезпечує вам д о б р е, щ а с л и в е м а й б у т н є..."

— **"Уманський Голос"** пише: „Брати і сестри українці, що їдете до Німеччини! Вам припала велика честь і славний обов'язок. Вас зустріне батьківщина, коли повернетесь, як героїв, і вистелить вам шлях квітами. Їдьте здорові!"

— **"Нове Українське Слово"** (Київ) 2. 8. 1942. Пан Нечай так хвалить життя в Німеччині: ... „ Сплю на перині і периною вкриваюся, ... Їм сало з салом, та ще і сало — саме в роті тане!..."

— **"Маріюпільська газета"** з 21. 6. 1942. так і пише:
„Вони (німці) проводять тяжку боротьбу і віддають своє життя за волю. А ми мусимо бути готові, коли б це стало потрібним, для них віддати о с т а н н ю к о р о в у..." (Мовляв: голова за голову! — р.)

"Віримо і знаємо, що близький вже час, коли здійсниться завітна мрія наших батьків, і з крові довгої черги героїчних поколінь спалахне вогонь народнього гніву. Встане Україна і розвіє тьму неволі!"
Із Маніфесту ОУН

Слава Україні! **Героям Слава!**

ОГОЛОШЕННЯ

В 24-ту річницю Листопадового Зриву і Проголошення Самостійної Української Держави на Західньо Українських Землях, Організація Українських Націоналістів видала пропам'ятну карточку.
Всім Вп. Громадянам, що викупили цю карточку складає щиру подяку

Провід ОУН

Український Нарід це ОУН - ОУН це Український Нарід!
Всі під прапори ОУН!

Заповіді підпільної газети

Я Твій довірений приятель, що приходжу сказати Тобі слово правди, розповісти про Україну і світ, порадити, що маєш робити і як боротися за кращу долю. Не лякайся мене, бо про Тебе я нікому не скажу, але пам'ятай:

— За видавання і кольпортаж мене Твої товариші-друзі кладуть свої голови і тому бережи мене як зіницю ока!
— Обережно мене читай — в полі, або кімнаті при закритих дверях і вікнах — тихо чи шепотом, щоб ворог не бачив і дурень не чув!
— Читай швидко і другому передай, бо на мене ждуть тисячі таких як Ти і тому злочином є тримати мене: „З хати до хати, з рук до рук!"
— Передавай мене лише тим, до кого маєш довір'я, і які як і Ти після прочитання передадуть мене далі.
— Знищити мене можеш лише тоді, коли ворог наступає, а заховати вже нема часу; інакше шануй мене, бо я йду будити народ до великого революційного діла — будувати Самостійну Українську Державу.

СЛАВА УКРАЇНІ!

Друже!

— Прочитай і дай другому прочитати.
— Зроби виписки і передай їх другому.
— Поширюй наші думки і ідеї в розмовах і в своїх писаннях.
— Доказуй своєю працею і боротьбою, що Ти український самостійник-державник.
— Складай датки на революційний фонд і таким чином допомагай у сьогоднішній нашій визвольній боротьбі.

Цього від Тебе бажає сьогодні Україна!

З хати до хати, з рук до рук!